

Опитування випускників

151. Автоматизація та комп'ютерно-інтегровані технології

1. Як ти обираєш/обирав спеціальність для вступу? Можна додати і про вибір університету, якщо цей вибір не випадковий ☺

У моєму виборі спеціальності та університету відіграло декілька факторів одразу:

- Оточення. В мене був друг, який вивчився на таку ж спеціальність (але в іншому університеті). Він зацікавив мене, розповідаючи різноманітні випадки з життя. Інші знайомі так чи інакше були пов'язані чи з електрикою, чи з комп'ютерами, тож не виключаю, що у сукупності це вплинуло на напрям мого пошуку майбутньої спеціальності.
- Родичі. Більша частина моїх старших родичів є (чи були) випускниками та працівниками інженерних спеціальностей. Після вступу я також дізналася, що мої дідусі в свій час займались автоматизацією процесів і виробництв на заводах (вона була релейна, але все ж таки).
- Конкуренція. Під час вступної кампанії я розглядала декілька університетів, та дві спеціальності – АТП та КН. В університет Шевченка, незважаючи на невеликий конкурс, йти не хотілося через впевненість, що гуманітарний університет навряд чи добре навчить технічної спеціальності (принаймні такі були сподіванки). КПІ та НУХТ відпадали, бо, крім великого конкурсу, треба було при вступі здавати фізику, в якій я, чесно кажучи, майже нуль. З приводу НАУ на той час ходили часті чутки, що предмети здаються за хабарі, й надії, що там просто добре навчать спеціальності, не лишалось. Що вже казати про якісь платні, типу «Водного транспорту» та ін.

Тож, я просто приїхала з оригіналами документів до КНУБА. На КН конкурс був значно більший, тому я подала документи на АТП. Корнійчук Б.В., пакуючи документи, гарно розповідав про спеціальність, та ще й хтось тоді сказав, що можна буде перевестись згодом на КН, якщо не зайде і будуть місця.

2. Чи було розуміння від початку навчання, що автоматизація це твоє?

Остаточного розуміння «моє» це чи ні не було навіть після отримання диплома. Це прийшло згодом, на роботі. Саме там, поспілкувавшись з людьми різноманітних напрямів підготовки та років випуску, зрозуміла – мій випадок не поодинокий, але саме там, вже на роботі, зрозуміла наскільки це «моє» і наскільки я ладна викладатись задля досягнень у цій професії.

3. Що цікавого, яскравого, ти пам'ятаєш з часу навчання?

Насамперед, була вражена і розчулена тими викладачами, які ставили в пріоритет розуміння студентами їх дисциплін, не ділили за статтю й достатком, були чуйними та завбачливо (по 100 разів) нагадували про необхідність підготовки до певних «контрольних» робіт, або просто вибудовували програму навчання так, щоб неможливо було бігти далі, не засвоївши пройдене.

Велику роль відіграли семінари, хакатони, позапрограмна активність в житті кафедри та університету. З першого курсу, чесно, більшість студентів соромиться брати участь в чомусь

подібному, але згодом починаєш дуже жалкувати, що не почав раніше, що не брав участь у всіх можливих і неможливих заходах. Найяскравіші моменти студентського життя, найбільш активне особистісне зростання, трансформація світогляду, соціальний розвиток та становлення характеру – все це там, на семінарах, хакатонах, позапрограмній діяльності. А як просто протирати джинси за партою, то будь-який університет здаватиметься осередком цвілі та безнадії.

Хоч ми з одногрупниками так і не стали досить близькі, незлічити тих яскравих моментів, що насичували кожен день, кожную сесію позитивом і підтримкою.

4. Чи цікаво було навчатись, які курси особливо запам'ятались?

Було складно. Перші курси були насичені загальноосвітніми предметами, через що не було достеменно ясно куди я втрапила, а співгрупники жалкувались, мовляв, «нащо це нам все треба?» та «ми ж не гуманітарії, щоб це вивчати!».

Від початку вивчення електроніки та ТАУ склалось похмуре враження, що все занадто складне й непідйомне для дівчачої психіки, семестри теоретичної механіки та початок «Числових методів та моделювання» ще більш заплутували останні крихти розуміння того, що саме складає обрана спеціальність, а Клапченко (Фізика) просто ганяв, як чортів, що хотілось ридати.

Вже тільки з настанням третього курсу, коли фахові предмети складали значну частину навчальної програми семестру, стало більш-менш цікаво. За цей час я вже звикла, що пройдена програма будь-якого предмету лишається осторонь свідомості одразу після запису в заліковку, бо вже треба бігти і щось інше, як ввижалося, непов'язане, терміново вивчати та здавати.

Відтоді, як на першу пару дисципліни АТП прийшов Діктерук Михайло Гаврилович, світ змінився. Він одразу ж розклав на пальцях і зв'язав до купи всю ту маячню, що ми вивчали доти, пояснив де це можна застосовувати і як, а головне – нащо. Виявилось, що все треба (ну майже), що то все було корисно, в голові з'явилися нариси розуміння теперішнього і майбутнього, а під час перегляду старих конспектів потроху ставало зрозумілим пройдене.

Роками пізніше розумієш, що тобі викладали як могли, програма насичена і є з чого вибрати, що потім у життя втілити, але все ж таки найріднішими залишаться викладачі своєї кафедри.

5. Як ти знайшов/знайшла першу роботу? Чи важко було адаптуватись?

По закінченню університету в голові було лише бажання піти «по спеціальності». Ані компанії, ані спеціалізації наготові не було, а в голові навіть не могла сформулювати як то має називатись та чого я від того хочу.

Знаючи, що треба було просто знайти місце для напрацювання робочого досвіду, знайшла невеличку проектну організацію поряд із домом. Було все одно на розмір зарплатні, головне – перспективи! А хто, як не роботодавець тобі може про них розповісти?! =)

Вони знали, що беруть студента, тому послідовно та потроху вводили в курс плинну робочого процесу та допомагали надолужувати прогалини в знаннях. Зі свого боку, я старанно й відповідально засвоювала нову професію, що вже через невеликий проміжок часу позитивно позначилося на зарплатні та ставленні до мене серед колег.

6. *Як ти вважаєш, наскільки залежить якість навчання від бажання студента, чи вся справа в викладачах?*

Я вважаю, що відповідальність рівна. Відтак, від викладача потребується принаймні не демотивувати студента в процесі навчання, не перестаратися з вибагливістю, а також надати актуальну інформацію, щоб в майбутньому студенту було легше розібратися на посаді працівника.

В свою чергу, студенту необхідно бути наполегливим у отриманні знань, а особливо роз'яснень. Дуже важливо перепитувати доти, поки не стане зрозуміло, не зважаючи на смішки одногрупників, настання перерви тощо. «Лице» можна показати на сесії, а гарну долю ніхто, окрім тебе самого не зробить.

Також, вважаю вкрай важливим усвідомлення студентом необхідності самодисципліни в навчальному процесі і відповідні цьому дії, бо це значно скорочує кількість витрачених нервів і є одним з важливих етапів підготовки до дорослого життя.

7. *Щоб ти хотів/хотіла побажати/пояснити/передати повідомлення тим, хто навчається, та тим, хто тільки збирається обрати спеціальність?*

Насамперед, треба розуміти, що на роботі просто відсидіти на погодинці, граючи в Косинку, часто не вийде. Результати роботи мають бути помітні з перших тижнів, а саморозвиток – перманентним.

Може здаватись, що спеціальність якась дивна, занадто неосяжна й різноманітна в прикладному сенсі, але саме через це, вона безмежно цікава. Щороку спостерігаю збільшення кількості й різноманітності вакансій з цього напрямку. Деякі знайомі вже перекваліфікувались з суміжних спеціальностей, бо є попит і гроші більші.

Ще в Україні було достатньо роботи, як за галузями діяльності компаній, так і за видом діяльності працівника (проектування, монтаж, закупка/продаж, налагодження, програмування тощо). А тепер сиджу в Германії й вражаюсь: диплом КНУБА з АТП визнають без підтвердження, роботи багато навіть у віддалених куточках країни, спеціалістів мало, англійської для роботи вистачить.

Індустрія 4.0 – наше все, тому в яку б ланку трансформації світу в цьому напрямку ви не влізли, знайте, роботи всюди вистачить, та на будь-який смак. Головне – чого варті саме ви!